

РЕШЕНИЕ

№ 2527

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Виктория Мингова Въззивно гражданско дело
№ 20231100506232 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С Решение № 20077492 от 01.02.2023 г., постановено по гр. д. № 53760 по описа за 2017 г. на Софийски районен съд, 161 състав съдът е отхвърлил изцяло предявения от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Стара Загора, ул. „*****” против С. П. Г., ЕГН *****, адрес: гр. София, район Овча купел, ул. „*****” положителен установителен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 12, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗРВКУ за сумата 362, 29 лв. със законната лихва от 17.03.2017 г. до окончателното □ плащане – цена на доставена питейна и отведена канална вода за имот, находящ се в гр. Стара Загора, ул. „*****”, по партида 34751 съгласно кв.№ 1013612656 от 01.01.2016 г. за периода 01.01.2016 г. – 27.02.2017 г., за която сума е издадена Заповед от 24.04.2017 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав.

С решението е отхвърлен изцяло предявеният от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Стара Загора, ул. „*****” против С. П. Г., ЕГН *****, адрес: гр. София, район Овча купел, ул. „*****” положителен установителен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД за сумата 39,78 лв. – мораторна лихва за периода 01.01.2016 г.-27.02.2017 г. върху главницата от 362, 29 лв., за която сума е издадена Заповед от 24.04.2017 г. за изпълнение на парично

задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав.

С решението е осъден на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Стара Загора, ул. „***** да плати на С. П. Г., ЕГН *****, адрес: гр. София, район Овча купел, ул. „*****”, сумата 300, 00 лв. – разноски по делото.

В законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство – „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, ЕИК *****, който го обжалва с оплаквания за неправилност, незаконсъобразност и като постановено в разрез с доказателствата по делото. Счита за неправилен извода на съда, че ответникът не е собственик на процесния имот през процесния период. Въззивникът излага, че неправилно съдът е приел, че дългът се отнася за произволен минал период. Посочва, че периодът на претенцията е точно фиксиран в издадения платежен документ, а именно 01.12.2011 г. – 09.12.2015 г. Поддържа, че през този период собственик на процесния имот е бил ответникът. Поради това моли съда да отмени изцяло първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Въззиваемата страна по жалбата на ищеца – С. П. Г., ЕГН ***** – ответник в първоинстанционното производство, в депозирания писмен отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Обжалваното в цялост първоинстанционно съдебно решение е валидно, но недопустимо като аргументите за това са следните:

Производството пред първоинстанционния съд е било образувано по предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно съединени иски за установяване съществуването на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав.

Видно от заявлението и заповедта за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав, заявителят е претендирал и заповедта е издадена за сумата 362, 29 лв. – цена на доставена питейна и отведена канална вода за имот, находящ се в находящ се в гр. Стара Загора, ул. *****, по партида 34751, съгласно кв. № 1013612656 от 01.01.2016 г. със законната лихва от 17.03.2017 г. (датата на подаване на заявлението) до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер 39,78 лв. за периода 01.01.2016 г. – 27.02.2017 г., както и 25 лв. – разноски по делото за държавна такса.

Въззивният съд намира, че депозираното заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, въз основа на което е било образувано производството по ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав и е издадена заповед за изпълнение, е било нередовно. Водно от т. 9 и т. 12 от заявлението заявителят не е индивидуализирал периода, за който се претендира сумата 362, 29 лв. – цена на доставена питейна и отведена канална вода за имот, находящ се в находящ се в гр. Стара Загора, ул. *****, по партида 34751, съгласно кв. № 1013612656 от 01.01.2016 г. Сезираният съд е приел депозираното заявление за редовно и е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за посочената сума.

Настоящият съдебен състав счита, че изложените от заявителя обстоятелства, от които произтича претендираното вземане за главница за доставена питейна и отведена канална вода, не са били индивидуализирани в необходимата степен съгласно изискванията на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК, към която препраща разпоредбата на чл. 410, ал. 2 от ГПК. В заявлението е посочено единствено, че посочената сума се дължи съгласно кв. № 1013612656 от 01.01.2016 г. Не са изложени фактически обстоятелства относно това за какъв период на потребление се претендира посочената сума или за какъв период на потребление е издадена посочената квитанция.

Тези релевантни обстоятелства са уточнени в исковото производство – с подадената по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искова молба. Установява се от обстоятелствената част и петитума на исковата молба, че ищецът претендира сумата 362, 29 лв., представляваща цена на доставена питейна и отведена канална вода за имот, находящ се в гр. Стара Загора, ул. *****, по партида 34751, за периода 01.12.2011 г. – 09.12.2015 г., за която сума и период е издадена кв. № 1013612656 от 01.01.2016 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното плащане на вземането, както и обезщетение за забавено плащане в размер 39,78 лв. за периода 01.01.2016 г. – 27.02.2017 г.

С обжалваното решение съдът е разгледал и се е произнесъл по иска за сумата 362,29 лв., представляваща цена на доставена питейна и отведена канална вода, за периода 01.01.2016 г. – 27.02.2017 г., за който период не е издадена Заповед от 24.04.2017 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав и за който период не е предявен иск по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Настоящият съдебен състав счита, че когато претенцията е заявена по реда на чл. 410 от ГПК без да е направено необходимото уточнение по смисъла на чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК относно периода на претендираното вземане, когато то се дължи за определен период, както е в настоящия случай (при липса на съответни указания от заповедния съд за отстраняване на нередовности на заявлението) и е постъпило възражение, с иска по чл. 422 ГПК не само могат, но и следва да се направят съответните обстоятелствени уточнения. При липсващи твърдения за тези обстоятелства в подаденото заявление, но издадена въз основа на същото заповед по чл. 410 от ГПК, не може да се направи обоснован извод за липса на идентичност между вземането, за което е издадена заповед, и въведеното като предмет на предявения по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск.

В този смисъл се налага извод, че е налице идентичност между основанието (правопораждащите факти) и периода на вземането за неплатена цена на доставена питейна и отведена канална вода за имот, находящ се в гр. Стара Загора, ул. *****, по партида 34751, съгласно кв. № 1013612656 от 01.01.2016 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК и основанието (правопораждащите факти) на това вземане, неговия размер и периода – от 01.12.2011 г. до 09.12.2015 г., за което е издадена кв. № 1013612656 от 01.01.2016 г., заявени от ищеца с предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителен иск.

При постановяването на обжалваното решение, първоинстанционния съд, не се е произнесъл по предмета на делото, очертан от обстоятелствената част и петитума на исковата молба.

Съдът посочва, че предметът на делото е спорното материално субективно право – претендирано от ищеца, индивидуализирано чрез основанието и петитума на иска. Когато в нарушение на принципа на диспозитивното начало съдът се е произнесъл по предмет, за който не е бил сезиран или когато е определил предмета на делото въз основа на обстоятелства, на които страната не се е позовала, тогава решението е процесуално недопустимо, тъй като е разгледан иск на непредявено основание. Нито в заявлението, нито в исковата молба като период на претенцията за сумата 362, 29 лв.– цена на доставена питейна и отведена канална вода за имот, находящ се в гр. Стара Загора, ул. *****, по партида 34751 съгласно кв. № 1013612656 от 01.01.2016 г., не е заявен периодът 01.01.2016 г. – 27.02.2017 г., за който се е произнесъл с обжалваното решение първоинстанционният съд. Този период заявител-ищец е посочил единствено относно претенцията си за обезщетение за забавено плащане.

Съдът е длъжен да разгледа иска на предявеното основание и когато се е произнесъл по непредявен иск, по незаявена претенция постановеният съдебен акт е недопустим. Разглеждането на иск, който не е предявен и неразглеждането на предявения иск, представлява отклонение от диспозитивното начало в исковия процес и има за последица обезсилване на постановеното недопустимо решение. Спорният предмет се индивидуализира с основанието и петитума на иска. Основанието на иска обхваща фактите, от които произтича претендираното с исковата молба материално субективно

право. В случаите, когато съдът е разгледал иск, който не е предявен и не е разгледал предявения, и не се касае до неправилна правна квалификация, решението е недопустимо и въззивната инстанция, като го обезсили, следва да върне делото на първоинстанционния съд, за да разгледа предявения иск.

В процесния случай, настоящият въззивен състав, приема, че първоинстанционният съд не е разгледал предявения установителен иск за главница, така както той е заявен от ищеца в исковата молба, с изложените в нея обстоятелства и петитум. Предвид обусловеността на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД от основателността на главния иск, първоинстанционното съдебно решение, следва да бъде обезсилено изцяло. Както ищецът, така и ответникът имат правен интерес от решение, което да се ползва със сила на пресъдено нещо по отношение на заявеното в исковата молба спорно материално право.

С оглед на изложеното, обжалваното решение, като процесуално недопустимо, следва да се обезсили изцяло на основание чл. 270, ал. 3, изр. 3 ГПК и делото да се върне на СРС за ново разглеждане от друг състав на същия съд и произнасяне по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени иски за установяване съществуването на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав. Новото разглеждане би следвало да започне от стадия на изготвяне на доклад по делото по чл. 146 ГПК.

Предвид изхода по делото и липсата на произнасяне по съществото на спора разноски в настоящето производство при спазване на чл. 78 от ГПК не следва да бъдат присъждани. Такива следва да присъди СРС при новото разглеждане на делото.

С оглед цената на предявените установителни иски и дадените задължителни за съдилищата указания в т. 8 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване - арг. чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II-Д въззивен състав

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА изцяло Решение № 20077492 от 01.02.2023 г., постановено по гр. д. № 53760 по описа за 2017 г. на Софийски районен съд, 161 състав.

ВРЪЩА делото на СРС, за ново разглеждане от друг състав на същия съд, за произнасяне по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени иски за установяване съществуването на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 24129/2017 г. на Софийски районен съд, I г.о., 161 състав, с които е сезиран, съгласно мотивите на настоящето решение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____